

Předpověď počasí na nedělní odpoledne nevěstila nic moc pěkného, tak páníček večer předem vymyslel, že bude lepší procházkovat hned ráno. A vymyslel to dobře. Protože bylo krásně. Talitým vyrazil o něco dřív a šel do polí. My s Rumíčkem jsme si dali pomalejš start a užili si trochu klidu v domě a on mě měl jen pro sebe. Mohli jsme se potahat o zauzlovanou podkolenku a nikdo nás u toho nepřizabil. Mohli jsme se pomudlat a nikdo nás u toho nezašlapal. □ . “A kam si vyrazíme?” ptaly se nadšený oči zrzavýho pumprdlíka. “Na Fialku půjdeme Rumíčku, dlouho jsme tam nebyli.” “Hurááá” hopíkal si nadšením, jak kdyby věděl. “A balonek vemeš?” ptal se u věšáku? “ Už je v kapse, ty malej maniaku.”

Venku bylo nádherně a vůbec se nedalo tušit, že by odpoledne mělo být ošklivo. Prošli jsme sídlákem a na konci si Rumíček párkrát proskočil okýnkem ve dřevěný prolezací zdi. Kde jsou ty doby, kdy si pomáhal tím, že se v okýnku odrazil. Teď to ladně proletí a rovnou to vezme i zpátky. Výhrůžky nějakýho bílýho klubíčka ho nezajímaly, lítal si tam okýnkem sem a tam. Hned na kraji Filajky, po krátkém intermezzu s fešnou černou feňulí jsem obdržela oficiální žádost o balonek. Toooooo bylo nadšeního! Házeli jsme, čutali jsme, schovávali jsme a Rumíček lítal jako ten šůš.

Když jsme došli do části, kde je spousta cvičidel a laviček, využila jsem to trochu k těloprocvičování. Ne svýmu teda, protože rozrasovaný prsty od madáme Talimůry mi nedovolej sevřít ruku. Natož nějaký ten úchop. Ale Rumíček si zahopíkal. Je tam i veliká, velikánská a široká a dlouhá plechová skluzavka. Kdykoliv tam jdu, mám cukání... že bychom to s Rumíčkem zkusili. Ale bojím se toho, že by si mohl noženky polámat, tak to nakonec vždycky zaříznu a jdu do lesíku. A stejně tak i tentokrát.

Zašli jsme si do sadu a já mu čutala balonek do kopce a dolů a nahoruůů a dolůůů a on tam lítal jak urvanej vagon po nádraží a šťastnej byl jak bleška. Pak jsme si zašli potrénovat slalom, který mu jde dobře u laviček, ale poslední dobou mu nejde u tyček. Měla jsem s sebou klikr, tak nám to šlo tentokrát líp. Musím podotknout, že je hrozně fajn, vidět psa, kterej chce spolupracovat a má zájem sám od sebe. Tohle mě s Tali hrozně mrzí, že se ne a ne a nedaří. Dost často mi přijde na mysl jedna poznámka z jedný diskuze na bývalým fóru na czpsu v duchu ...”prosím Tě co děláš, je to ohař, ten musí mít spolupráci v sobě...” Už když jsme si Tali brali, bylo tohle to, co mě dělalo starosti a z čeho jsem od začátku měla vrásky a na co jsem mou drahou polovičku upozorňovala, jako na problematickej prvek. Bohužel se ukázalo, že moje vrásky nebyly jen tak od věci. Ona prostě o spolupráci nestojí.

Asi není ohař teda ☹ , podle té tehdejší poznámky.

Od slalomu jsme si s Rumíčkem houpali na trampolínu a pak šli trénovat hledání v terénu. V zadní části parku je suprboulovatý terén. Takže, když dobře mrsknete balonek, dá to pesanovi práci ho najít. Zvlášť když vychytáte moment, kdy se nedívá a nebo - jako já ☹ - mu zakrejte oči. Boulí je tam jak na sjezdovce a hledat to, dá trošku práci. Rumíček lítal prostorem a ocásek pracoval na 150% . Prošli jsme se lesíkem a pomalu to točili zpátky. U tělocvičného náradí jsme potkali našeho souseda s pinčem (neeebo krysaříkem??? Nejsem schopná je rozklíčovat) . A to jsem teda ale koukala. Nejsem zvyklá, že by někdo, krom nás, chodil úplně přes celý sídliště s pesanem až sem!! Zvlášť s malinkatým psem. Tak nějak mi to udělalo radost, že se najde i někdo, kdo s malinkým psem neobejde barák, ale dopřeje mu pohyb. Pesani se očichli a šli si každé po svém.

My si ještě s Rumíčkem stříhli pár skoků přes lavičky a zamířili dom. Páč co? Páč nám kručelo pěkně obou v pupíku. Neb jsme oba byli bez snídaně. Když jsme měli za sebou tak třetinu cesty zpátky, přišla situace, za kterou Rumíček zaslouží medajlu. Velkou, buřtovou medajlu. Šli jsme totiž po chodníku, když jsme míjeli dvě slečny s klukem a dvěma borderkami. Ta jedna se k nám řítí s výzvou ke hře a řádění. A já Rumíčka zastavila, že do silnice ne-e! V podstatě jsem ho ani zastavovat nemusela, stepoval sám od sebe úplně na hraně chodníku, bylo to vlastně jen takový potvrzení toho, že tam nemá chodit.

Co ale bylo na ten buřtovej metál, bylo to, že ta druhá borderka, která došla až skorem k němu, hárala. A ten můj malej profesůrek byl tak, ale tak vzorovanej, že vážně ten chodník neopustil a zůstal tam stát!!! Taky ho ale fšickni chválili, jak byl šikovnej hošíček. A to teda byl, to byl. Taky dostal celou plnou hrst dobrůtek a ještě si mohl nabrat z ledvinky. Měla jsem moc velkou radost. A on pochopitelně taky. Cestou jsme si ještě dali párkrát hru na babu a doma už na nás čekala snídaně, kterou pro nás připravil pánik a pak..... šup a jdeme dělat Spidermana..... neboli jdeme co? Spát. Není nic lepšího, než vydatný spánek po dokonalý procházce.